

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Pro indelebili profundissimaq[ue] impressione imaginis passionis Christi &
dulcissimæ matris eius: pro præcordiali compassione, pro perfecta[ue]
dilectione, & plena sui reconciliatione, Precatio XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

Luc. 23.
Ioan. 19.
Matt. 27.

Luc. 23.

rissimus alius dolorum torrens; dum in autorem vitæ, in normam iustitiæ, finē cuiuscunque criminis demerito nefariam & iniustissimam mortis sententiam ferre præfidem audires: virum autem homicidam & seditiosæ vitæ, ad vitam referuare & libertate donare. O quàm iniustum iudicium. O crudelis nimis & iniqua damnatio: ô Iudex peruersè, iam dudum nullam in eò causam inuenisti, & nunc eum morti ignominiosissimæ, vt ferotientis populi captes fauorem, adiudicas? Licet laues manus: quamuis excuses te coram hominibus: licet feceris timorè Cæsaris, quamuis Iudæorum importunitate coactus, non es tamen à scelere penitentiis immunis, excusatus, & liber. Melius tibi fuisset perdere principatum honoris, quam ad crucis mortem condemnare, quem iustum sciebas. Sed quid arbitraris sacratissima Virgo aut formidas rabidos illos & sanguinarios canes agno tuo mitissimo irrogaturos, iam iudicis obtento consensu, qui tanta attentare ausi sunt iniustu præfidis? Nimirum quicquid malitiæ concipere poterunt in ipsum exerebunt. Acerbissima, ignominiosissima, maximè cruciabili & contemptibili morte, quam quidem excogitare quauerint, ipsum afficient quandoquidem impijssimis manibus ac crudelissimæ illorū voluntati traditus est. O quis sibi tēperet lachrymis, reminiscens amabilem Dominum, agnum innocentem cruentis traditum esse manibus Iudæorum, vt suam in eò explerent voluntatē, vt eum crucifigerent & pro voto suo interficerent? Et tu dolosa & mœlissima Domina, Iesu mater amabilissima: nunquid non præ nimio cordis tui cruciatu ac terrore latæ sententiæ manibus & brachijs laxatis exanimis in terram corruisti & defecisti? Equidem nō mirum. Cum nequaquam mirum fuisset, si in multa esset tunc frustra præ dolore diuisum & ruptum maternum cor tuum. Sed suauissima & benedicta Domina vix primis labris attigisti ac degustasti dolorum quæ hac filij tui passione pro nobis tibi absorbenda sunt amaritudines, pro his autem benedico, laudo, superexalto te milliesq; saluto. Aue fidelissima & amantissima mater Dei cœlica Maria gratia plena. Amen.

Pro indelebili profundissimaq; impressione imaginis passionis Christi, & dulcissima matris eius: pro præcordiali compassione, pro perfectaq; dilectione & plena sui reconciliatione, Precatio XII.

Psal. 44.
Esai. 53.

Veni ô anima mea, & interno cum dolore vide quanta tibi sponsus cœlestis, Deus & pater tuus fecerit. Aspice vt rex gloriæ pro sceleribus tuis vulneratus sit, vt pulcherrimus & speciosissimus inter filios hominum ita deturpatus, ita deformat & absque specie effectus est. Respice quantis pro te angoribus & despectibus subiectus sit æterni Patris vnigenitus. Vide si dolor vllus hisce possis doloribus æquiparasti. Quid vltra ab eo exigis. Quod si & ista non sufficiunt, plura adhuc pati paratus est. En pro peccatis tuis libens etiam mortem excipiet, sanguinem suum ad extremâ vsque guttulâ effundi patietur. Sed & cor ipsum tui causa confodi sinet, vt ipsum tibi patefaciat, & effluentissimum prorsusq; immensum quo te ab initio complexus est suum declaret amorem. Quid nunc anima mea pro ijs rependis? Quid pro charitate tanta retribuisti? Num duro & frigido corde, absq; compassione præteribis? Si qua ergo in te fiat pietatis viscera, tota compassione concutere & collachrymare amantissimo sponso tuo, cui præ intemperanti flagrantissimi amoris sui, non suffecit se totum pro te expendere, quin dulcissimam genitricem suam, ob augmento redemptionis & salutis tuæ innumeris acutissimisq; immanium dolorum gladijs voluerit transfigi & dilacerari.

Vbi

Vbi est igitur nunc erga eam quoque compassio tua, vbi dilectio, vbinam ingratitudo? O in lachrymas erumpant cuncta membra & omnes venæ meæ, colliquefcant præ dolore cor meum, totumq; resoluatur in lachrymas, quod execrandis meis sceleribus tam crudeliter descerpserim, tam dirè coronauerim te Deum & creatorem meum, quod tot tantiq; amarissimis mœroribus te meum dulcissimam quoque Dominam ac matrem dulcissimam per fuderim. Humiliter etiam coram te sacratissima virgine prostratus intime deprecor & suppliciter exposco penetratiuæ compunctionis & compassionis gratiam vt illam miserabilem benignissimi vultus & sacratissimi corporis filij formam, qualem habuisse à te visus est, dum velut abominabilis leprosus, confusibiliter populo spectandus produceretur, nec non miserandam & tristissimam illam tuam habitudinem, desolationem & angustiam, qua eum cernens constringebaris & afficiebaris, cordi meo tam perspicaciter imprimas, & tam ardentè infigas, vt amodò omne mundanum & curiosum ab oculis meis pereat, omne carnale & libidinosum penitus intereat, omne vile & amarum propter vos dulcescat, & placeat: grauissimus naceror vester intimis cordis mei infusus, malas & impuras affectiones meas compescat, vincat & exurat, indicibilis dolor vester quotidianas meas molestias mitiget ac mulceat, angores & tristitiæ vestræ salubri contritione efficaciter me vulnerent, pijsimæ lachrymæ vestræ me reconcilient, & in gratia Dei Patris in omne æuum confirmet & conseruent, gloriosa, infinita, & sacratissima merita vestra omnia neglecta mea resarciant, excellentissimæ virtutes vestræ dignissimæ me exornent, effectus charitatis vestræ tam potenter in intimis meis transfusus præualeat, vt totum me penetrando iugiter dissoluet per omnes motus, vires sensus corporis & animæ meæ, sicq; totum me inflammet, purget in ipsam meam originem Deum rapiat, absorbeat & vniat, Amen.

Actio gratiarum pro graui mœroris cruce qua pressum angebatur amantissimum cor Christifera virginis, dum innocenter ignominiose morti adiudicatus, latronibus associatus, grauisima crucis mole pressus, vilissime & ferociter tractaretur, & ad Caluariam educeretur dulcissimus natus eius.

T H R E N O S XIII.

O Virgo virginum signifera, ô sceminarum omnium pulcherrima, super omnes sanctos excellentius magnificanda, diligentiusq; amanda Dei genitrix dignissima Maria: recordare immensi prorsus & profundissimi dolorum & mœstitiarum pelagi, quod cor tuum longè pijsimū circumuallauit & opernit, dum ad ignominiosam mortem damnatum, mellistum natum tuum multa cum festinatione & ferocitate rapi à furiosis illis carnificibus contempxisti, introq; propelli, vbi eum purpurea veste nudatum suis eum denudè vestibus induerunt ad illius maiorem ignominiam & dedecus, vt tanto melius in habitu proprio agnosceretur, cum ex facie iam non posset agnosci, vt potè consputus, cæsus, liuidus, & cruentatus nullam habens hominis speciem.

Sed quis putas mœstissima Domina dolor cordis & corporis accreuerit benedicto filio tuo, dum chlamis illa rubea concreto & indurato sanguine vulneribus eius inhærens & agglutinata ipsi extraheretur, dum etiam nudus & frigore tremens in oculis impudicorum hominum se deridentium vestes suas passim dissectas colligeret atque stans induceret. Equidem nō dubito ex vestium hac mutatione eius vulnera acerbissimè recruidisse & renouata fuisse. Verisimile est quoque